

РЕШЕНИЕ

№ 1009

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5576** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на А. С., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в провинция К., А., с адрес: [населено място], [улица], Отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № 6106 от 14.05.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС на РБ/, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Твърди се, че административният акт е издаден в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК, при неизяснена фактическа обстановка. В този смисъл е посочено, че мотивите на административният орган не се позовавали на доказателства, а на предположения, както и че мотивите са нелогични и противоречиви. Посочено е, че изводите относно ситуацията в А. са базирани на подход, който противоречи на възприетия от държавите-членки на Европейския съюз, изискващ цялостна преценка относно ситуацията в съответната държава, базирана на информация от повече от един източник като ЕСПОУ, ВКБООН, Съвета на Европа и др. На следващо място е посочено, че административният орган неправилно е

тълкувал и приложил нормата на чл.9 от ЗУБ, с който е транспониран на чл.15, буква „в“ от Директива 2004/83/СЕО. В тази връзка е посочено, че чл.15, буква „в“ от Директивата касае не насилие, насочено към личността на търсеция закрила, а заплахата за личността, поради ситуация на безогледно насилие в страната му на произход. Иска се отмяна на решението и връщане на преписката с указания за предоставяне на статут.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в съдебно заседание се представлява от юристконсулт Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя актуална справка за А..

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключения за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба № ВР-13-204/20.02.2024 г. на РПЦ – [населено място], Отдел ПМЗ - „кв. Военна рампа“, подадена от жалбоподателя А. С., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в провинция К., А., етническа принадлежност – пащун, религия – мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ /л.43/, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България /л.46/, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връщане на решенията в превод на езика дари, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2402200001 /л.45/.

Със Заповед рег. № 4379ПАМ-1454 от 12.10.2023 г. на началник ГПУ К. на чужденеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т.2 от ЗЧРБ – „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ до А. на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ /л.33/.

До заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е изготвено становище с рег. № УП-15916/02.05.2024 г., от старши експерт в Отдел ПМЗ-[жк], РПЦ – С., с което е предложено на чужденеца да се откаже предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец въз основа на събраните доказателства по административната преписка /л.15/.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП-12888/28.02.2024 г. От протокола се установява, че А. С. напуснал нелегално А. преди 11 години Заминал за И., където останал 1 месец. След това бил в Турция за една година. Споделил, че там работел като обушар. От Турция заминал за България, но не подал молба за закрила, тъй като преминал транзитно. Така стигнал до С., минал през А. и достигнал до Германия, където му взели

отпечатъци и останал за една година. Според думите на С., след като напуснал Германия, се установил във Франция, където бил 10 години. Във Франция се сдобил с документи, имал и карта, но в последствие решил да се върне в България, откъдето да достигне отново до А.. Заявил е, че към момента на интервюто намеренията му били променени и се отказал да се върне в държавата си на произход. В България пристигнал през месец февруари, нелегално през С.. Заявил, че има документи за Франция – 4-годишна карта, но решил да не ги взема със себе си, затова бил без документи. Подавал молби за закрила в България, Германия и Франция, но не по негово желание. Не бил осъждан, нямал проблеми, заради етническата си принадлежност, нито заради религията, която изповядва. Отрича да е членувал в политическа партия или организация. Крайната му цел била да достигне до Германия, „хората му казали да стигне до там“. Напуснал държавата си, защото имал врагове, имало скандали и войни. Проблеми имал с братовчедите си, които се предали от поколенията назад, но не знаел на какво се дължи враждата. За близките си споделил, че са в А. и са добре там, не е имал проблеми с никого, не е заплашван или насилван. Споделил, че поддържа връзка с роднините си, както и че те живеят добре и спокойно в А.. Заявил, че е тръгнал от Франция, за да се прибере в А., не искал да остава в България.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет Справка с вх.№ ЦУ-617/09.02.2024 г. относно актуалната обстановка в А. /л.16-25/.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут, както и че изложените мотиви не са правнозначими за търсената закрила. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, не е установена реална опасност, която да е станала повод за напускането на А. от страна на търсещия закрила. Счел е, че дори и да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие с опасност за тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на база общата ситуация в страната. Посочено е също, че изложените мотиви и факти по време на интервюто са противоречиви, но и не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход е общата обстановка в А. като се установява, че спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува или е съществувал риск от такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю е прието, че са налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне А.,

поради реална опасност от тежки посегателства. Административният орган е приел, че в случая липсват и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, тъй като чужденецът не излага твърдения, че член на семейството му има предоставена международна закрила в Република България. Посочено е, че не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл.9, ал.8 от ЗУБ/, тъй като чужденецът не посочва причини от хуманитарен характер, с които да обоснове търсената международна закрила.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в А., както и е съобразено тълкуването в решение на Съда на ЕС по дело № С-465/2007 г.

По делото е представена и приета Справка с вх. № ЦУ-1525/24.06.2024 г. относно А. /л.62-68/.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, от Председателя на ДАБ при МС. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е „икономически мигрант“, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот, а именно да се установи в Германия, защото „хората му казали така“. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция

от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно от изложеното от жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история /живял във Франция, правилно години, но нямал документи в себе си/, административният орган е приел, че не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и че спрямо него не са налице предпоставките на нормите на чл. 8, ал. 4 и чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ. Поради това, законосъобразно е прието, че спрямо А. С. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В процесния случай не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Горните изводи се подкрепят и от изявленията на А. С. по време на проведеното интервю, по време на което споделя, че напуснал Франция, за да се прибере в родината си А. като използва България за транзитна точка, в която категорично отказва да остане. Следователно това не доказва по безспорен начин

наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът е приел актуална справка за ситуацията в А., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тази справка е видно че, талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава период на липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено на жените и момичетата. В случая жалбоподателят не принадлежи към някоя от уязвимите групи. Лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим в А. поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката, макар и на ниско равновесно ниво. Талибаните са свършили по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика, въпреки някои погрешни стъпки.

Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, установено от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. От страна на талибаните са наследени функциониращи правителствени институции за макроикономическо управление, а именно Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди талибанския бунт. По-общо казано, спирането на повече помощи след м. август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. В А. има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36 – процентното увеличение на вноса през първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на търсенето в икономиката. Настоящото макроикономическо равновесие на ниско ниво е застрашено от два фактора: намаляващата хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да е с поне 1 милиард долара по - малко от миналогодишното ниво от 3 милиарда долара и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, водещо до нещо като 80-процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи годишно, независимо, че търговията с опиум продължава.

Според доклад на Съвета за сигурност на ООН, публикуван на 29.01.2024 г., терористичната мрежа Ал К. е създавала общо осем нови тренировъчни лагера в А., четири от които са разположени в провинциите Г., Л., Парван и У., като както и нов оръжеен склад в долината на П.. Според доклада, талибаните са прикривали близките си връзки с Ал К.. Освен това Ал К. и талибаните подкрепят пакистанските талибани в атаките, които извършват в П..

Според съобщения в медиите, китайският президент Си Д. е приел акредитивните писма на назначения от талибаните афганистански посланик А. Б. К. на церемония на 30.01.2024 г. заедно с акредитивните писма на пратеници на около 40 други държави. Според някои анализатори и бивши дипломати тази стъпка бележи първото официално признаване на талибанското временно правителство от голяма нация. Въпреки, че говорителят на китайското външно министерство не потвърди признаването на талибанското правителство, той подчерта, че от китайска гледна точка А. не трябва да бъде изключван от международната общност.

По отношение на достъпа на стоки, талибаните са решение да обслужват еднакво всички провинции, ако е възможно. Забележителна е експанзията на талибаните в изолирани региони, като коридора В., който никога не е имал достъп до основни комунални услуги през предходните четири десетилетия. Според доклади на международните медии 75.1 % от афганистанците имат достъп до основен водоизточник, докато 50.5 % са оборудвани с основни санитарни условия. Осигурено е електричество за 97.7 % от населението, въпреки това се твърди, че недостигът на електроенергия е често срещано явление в страната. Освен това общинското управление е или неадекватно, или изобщо не съществува, а в страната липсва основна система за обществен транспорт. На 21.03.2024 г. избухна експлозия пред клон на банка К. в [населено място]. Според различни съобщения до 27 души са били убити, а други 43 ранени. Ислямска държава в провинция Хоросан /ISKP/ пое отговорност за атаката. Според свои собствени източници Фронтът на националната съпротива /NFR/ е убил общо четирима талибански бойци при нападения, извършени в К. и Т. на 20.03.2024 г., 23.03.2024 г. и 24.03.2024 г. На 20.03.2024 г. с церемония в К. започна новата академична година, като не са допуснати журналистки. В аудио съобщение, излъчено по радиото, върховният лидер на талибаните Х. А. заяви, че жените трябва да бъдат убивани с камъни до смърт, ако извършат тежко нарушение на шериата. На 20.03.2024 г. и 21.03.2024 г. няколко души бяха арестувани или бити от талибаните за празнуване на персийската Нова година Н..

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие, напротив дори в държавата се наблюдава икономически напредък. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А. към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в

хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Видно от представената и обсъдена информация в цитираната справка, възраженията на жалбоподателя за липса на подход от страна на административния орган, който да е в съответствие с възприетия от държавите-членки на Европейския съюз, за цялостна преценка относно ситуацията в съответната държава, базирана на информация от повече от един източник като ЕСПОУ, ВКБООН, Съвета на Европа и др., е неоснователно.

Съдът обръща внимание, че по време на проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят не се е явил, нито е изпратил представител, въпреки че е бил редовно призован на 18.06.2024 г., видно от отбелязването на призовката /л.57/, поради което достига до извод, че същият се е дезинтересирал от изхода на делото. Видно и от това поведение, а и от казаното на интервюто, следва извод за липса на намерение у лицето да търси закрила в Република България.

С оглед на тези констатации, съдът приема жалбата за неоснователна, поради което следва да я отхвърли.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] в провинция К., А., с адрес: [населено място], [улица], Отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № 6106 от 14.05.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: